

‘Een goede keeper en een goede ondernemer verliezen nooit het overzicht’

Heino Braspenning keepte jarenlang op hoog amateurniveau, maar koos op zijn 29ste voor het familiebedrijf toen zijn vader plotseling overleed. Een interview over ondernemen, hard werken en de profdroom van zijn zoon Luca.

Altijd overzicht

Heino Braspenning (59) was zowel in de zaal als op het veld, bij onder andere Schellingwoude en ASV De Dijk, een degelijke, betrouwbare doelman. ‘Ik was goed, maar niet uitzonderlijk goed,’ analyseert hij in de directiekamer van het hoofdkantoor van de Braspenning Group in Amsterdam-Noord, dat voetbal ademt: in de hal hangen tientallen gesigeneerde shirts van topvoetballers als Robin van Persie en Zlatan Ibrahimovic. ‘Dat ik een goede lijnkeeper was, zag je vooral terug in de zaal, waar ik jarenlang op het hoogste niveau van Nederland speelde: de Eredivisie.’

Voetbal was alles voor Braspenning, maar dat veranderde abrupt toen zijn vader in 1996 plotseling overleed. ‘Ik was 29 en moest samen met mijn vier jaar jongere broer de leiding van het familiebedrijf overnemen. Trainen zat er vanaf dat moment niet meer in, simpelweg omdat ik er geen tijd meer voor had, en keepen op hoog niveau ook niet. Ik ben wel recreatief blijven voetballen, op zaterdag bij ASV De Dijk, maar het bedrijf slokte voortaan vrijwel al mijn tijd en energie op. Dat ondernemen ook een soort topsport is bleek ook toen ik als keepertrainer werd gevraagd, eerst bij FC Volendam en later bij AGOVV. Ik was het graag langer blijven doen, maar het viel niet te combineren met mijn werk. Ik had geen keuze, het bedrijf moest door. Mensen waren afhankelijk. Klanten moesten worden bediend. Projecten moesten worden uitgevoerd. In zo’n omgeving, in de haven met zijn keiharde concurrentie, tussen schepen, staal, kranen, bruggen, opslagtanks en offshore-installaties, leer je dat druk geen uitzondering is, maar onderdeel van het werk.’

In het diepe gegooid

Niet lang nadat hij met kop en kont in het diepe was gegooid, werd duidelijk dat Braspenning een rasondernemer is. Hij voegde touwtoegang en steigerbouw toe aan de corebusiness van de Braspenning Group: oppervlaktebehandeling, stralen, schilderen en coaten van onder andere schepen, kranen, bruggen, opslagtanks en

offshore-installaties. Een recente mijlpaal was de overname van maritiem straal- en schilderbedrijf Teerenstra in Den Helder. ‘Zulke trajecten zijn intensief,’ weet Braspenning. ‘Het gaat niet alleen om handtekeningen zetten, maar om analyseren, onderhandelen en vooruitkijken. Waar zit de waarde? Waar ligt groei? Hoe verbeter je rendement? Hoe neem je mensen mee? Hoe voeg je een bedrijf toe aan de groep zonder de cultuur te verliezen die het sterk maakte?’

Ook daarin lijkt ondernemen volgens hem meer op topsport dan vaak wordt gedacht. ‘Resultaten komen niet vanzelf. Je moet tijd investeren, aandacht geven, blijven kijken, bijsturen en soms risico nemen. Natuurlijk speelt geluk een rol. Net als in voetbal. Soms moet een trainer het in je zien zitten. Soms moet een kans op het juiste moment komen. Maar de basis blijft hetzelfde: hard werken, scherp blijven en leveren wanneer het moet.’

Dicht op de business

De Braspenning Group is een toonaangevende multinational. Omdat het bedrijf met wereldwijd ruim 1.250 werknemers niet alleen vestigingen heeft in Nederland maar ook in een aantal Europese landen én op Curaçao, zit Braspenning veel in het buitenland. ‘Wie in deze wereld succesvol wil zijn, moet dicht op de business zitten,’ verzekert hij. ‘Niet vanaf afstand besturen, maar aanwezig zijn waar het gebeurt. Het klinkt aantrekkelijk, veel reizen, maar het komt neer op keihard werken. Op business as usual. Iedere trip zit volgestopt met afspraken, gesprekken met vakbonden, klanten en lokale partijen. In en uit, in een moordend tempo. Ruimte voor ontspanning is er nauwelijks. En als je eindelijk thuis bent, wacht altijd de jetlag.’

Altijd hollen, nooit stilstaan, altijd de druk van het ondernemen, van de verantwoordelijkheid voor een bedrijf met ruim 1.250 werknemers. In dat licht is het opmerkelijk dat Braspenning aangeeft dat hij in al die jaren hooguit vijf wedstrijden van zijn zoon Luca heeft gemist. ‘Als hij moet keepen, ben ik er bijna altijd bij. Desnoods vlieg ik op zaterdag heen en weer.’

De lat ligt hoog

Want dat is Braspenning ook: de trotse vader van een getalenteerde zoon van achttien, die de droom koestert om profkeeper te worden. Na op jonge leeftijd door Ajax te zijn gescout, verkaste hij naar Almere City waar het niet boterde met de technische staf en hij zijn plezier in het voetbal verloor. Op zijn zeventiende herpakte hij zich: hij ging serieuzer leven, meer trainen en verdiende na een goed seizoen bij Zeeburgia een overstap naar FC Volendam. 'De lat ligt hoog,' zegt Luca. 'Ik weet wat ik kan en wat ik wil. Maar ik moet het zelf doen en bewijzen.'

Zijn vader knikt, gepokt en gemazeld in de keiharde zakenwereld als hij is. 'Talent alleen is niet genoeg. Mentaliteit, discipline en er keihard voor willen werken zijn minstens zo belangrijk. Luca krijgt bij FC Volendam een kans, maar geen zekerheid. In feite begint het nu pas.'

Luca is zich daarvan terdege bewust, als moderne, meevoetballende keeper die zich ook bij FC Volendam van zijn beste kant wil laten zien: brutaal aan de bal en bereid om risico's te nemen. En die, voor zover dat nodig is, door zijn vader met beide benen op de grond wordt gehouden. Braspenning: 'Ik vind dat hij soms te veel risico neemt, als meevoetballende keeper. Dat levert doelpunten voor op, maar het kan ook fout gaan. 'Nu even kappen met dat kappen, Luca, en gewoon rustig kappen', roep ik dan wel eens.' Luca, grijnzend: 'Voor mij is dat juist reden om het nog een keer te doen.' Heino: 'Het hoort ook bij zijn spel, bij zijn manier van kappen. Ik schat dat hij op die manier het afgelopen seizoen tien tot twaalf punten heeft gepakt voor zijn team.'

Te veel risico

Het grootste compliment dat Luca tot dusver kreeg kwam van Stanley Menzo, voormalig topkeeper en een goede vriend en medewerker van Braspenning. 'Nadat hij mij een keer had zien spelen, zei hij: er zijn nog een paar verbeterpuntjes, maar je kunt een heel goede keeper worden. Dat is nogal wat, want ik heb beelden van hem gezien en vind hem de beste keeper aller tijden. Het grappige is: als ik die oude beelden zie, is het net of ik mezelf zie kappen.' Braspenning voegt er haastig aan toe dat

Menzo ook kritisch is. 'Net als ik vind hij dat Luca soms te veel risico in zijn spel legt en dat het meebewegen met de bal nog beter kan, net als het organiseren van de verdediging bij corners. Maar dat het keeperstalent van Luca wordt onderkend door de beste Nederlandse keeper ooit, die een wereldkeeper was geworden als Crujff meer dan drie Ajax-spelers mee had mogen nemen naar Barcelona... Dat is een compliment waar ik als vader heel trots op ben.'

Op de juiste plek

Die trots is wederzijds, blijkt even later als vader en zoon de vraag krijgen voorgelegd

wat er waar is van het cliché dat keepers per definitie eenlingen en buitenbeentjes zijn. Braspenning: 'Dat cliché gaat meer voor mij op dan voor Luca. Zelf ben ik absoluut een eenling, misschien kon ik daardoor ook wel zo goed wielrennen voor ik ging voetballen. Ook als ondernemer kan ik mezelf helemaal wegcijferen en me volledig focussen op de doelen die ik heb gesteld. Tegelijkertijd kan ik goed delegeren en leiding geven, dat moet ook wel in de functie die ik heb.' Luca: 'Ik heb veel bewondering voor de discipline en de stressbestendigheid van mijn vader. Wat hij als keeper had, heb ik van horen

zeggen, want ik heb hem nooit zien spelen, heeft hij ook als ondernemer: hij geeft nooit op en laat zich nooit gek maken of uit het veld slaan.' Braspenning: 'Een goede keeper en een goede ondernemer hebben met elkaar gemeen dat ze nooit het overzicht verliezen. Sterker nog: ze maken optimaal gebruik van het overzicht dat ze hebben. Ik was geen meevoetballende keeper, maar kon wel goed coachen en mensen op de juiste plek zetten. Als ondernemer doe ik dat ook.'

Trotse vader

Tot slot terug naar de trotse vader, die zich

straks ook bij FC Volendam als het even kan bij iedere wedstrijd naast het doel van Luca zal posteren, een meter of vijftien van de paal. Braspenning: 'Ik ben niet zo'n ouder die de hele tijd staat te schreeuwen en te coachen. Ik steun Luca waar ik kan en ben altijd positief, maar hij moet het zelf doen. Bij een strafschoop tegen coach ik Luca trouwens wel. Ik weet namelijk in welke hoek de bal wordt geschoten. Als een speler de bal klaarlegt, kijkt hij altijd even naar de hoek waarin hij 'm gaat schieten. Echt altijd. Omdat ik altijd in de goede hoek zat, stopte ik als keeper veel strafschoppen. En Luca doet dat nu ook.' Luca, lachend: 'Een gave, dat is het.' ●

'Als hij moet kappen, ben ik er bijna altijd bij. Desnoods vlieg ik op zaterdag heen en weer'

